

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2787/05
23.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Ljiljane Ivković-Jovanović, Slobodana Spasića, Nadežde Radević i Vladimira Tamaša, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB, čiji je punomoćnik BV, advokat i BG, radi utvrđenja prava svojine, odlučujući po reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu posl. br. Gž. 739/05 od 30. 6. 2005. godine, u sednici veća održanoj dana 23. 02. 2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao NEOSNOVANA revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu posl. br. Gž. 739/05 od 30. 6. 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu posl. broj P.5144/04 od 5. 11. 2004. godine preinačeni tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se utvrdi da je tužilja suvlasnik na 4/10 dela nepokretnosti upisane u zknj.ul.broj aa KO VV, parc. br.bb kućište i dvorište u selu od 0,6 ari i 91 m², sa stambenom zgradom parcela broj vv ul. GG, te da se obavežu tužene da trpe da se tužilja na osnovu ove presude uknjiži kao suvlasnik na 4/10 dela , je odbijen. Odbijen je i eventualni tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da se obavežu tužene da joj plate 481.740,00 dinara svaka, sa zateznom kamatom od 31. 12. 2001. godine do isplate. Obavezana je tužilja da tuženoj prvog reda na ime troškova plati 71.000,00 dinara, a tuženoj drugog reda 38.500,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu posl. Gž. 739/05 od 30. 6. 2005. godine žalba tužilje je odbijena i navedena prvostepena presuda Opštinskog suda u Novom Sadu potvrđena.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tužilja pobija drugostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 386. Zakona o parničnom postupku, u vezi sa članom 491. stav 4. sada važećeg Zakona o parničnom postupku, ("Sl. gl. RS" br. 125/04) revizijski sud je našao da revizija nije osnovana.

Pobijana presuda nije zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Nisu počinjene ni bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje se ukazuje u reviziji. Drugostepeni sud je valjano ocenio žalbene navode koji su od odlučnog značaja u ovom sporu. Nije učinjena ni bitna povreda člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP, jer dati razlozi o odlučnim činjenicama nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima, i pobijana presuda sadrži sve što je potrebno da bi se mogla ispitati.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju na nepokretnosti upisanoj u zknj. ulošku broj aa KO VV, parc. broj bb kuća i dvorište u selu od 0, 6 ari i 91 m², sa stambenog zgradom parc. broj vv ul. GG, upisano je pravo vlasništva u korist DD. Sada pok. DD je rođeni brat tužilje, suprug tužene prvog reda, a očuh tužene drugog reda. Tužilja je sa svojom majkom živela u dvosobnom stanu u Novom Sadu, na kojem je majka bila nosilac stanarskog prava. U tom stanu su odrasli tužilja i njen sada pok. brat DD. Navedeni stan i stan u Beogradu u kojem je živela tužilja, zamenjeni su za jedan veći stan u Beogradu. Majka tužilje i pok. DD prešla je u Beograd da živi sa tužiljom u tom zamenjenom stanu. U to vreme DD je bio oženjen i živio je u ĐĐ. Nakon razvoda braka, nije otišao da živi u Beograd, nego je izrazio želju da živi u EE. Potom je kupio kuću u EE, a novac za isplatu kupoprodajne cene dala je tužilja. Tužilja je finansijski učestvovala u adaptaciji kupljene kuće. Tužena prvog reda zaključila je brak sa bratom tužilje 1993. godine, u vreme kada je predmetna kuća bila već renovirana. Tuženoj BB je njen sada pok. suprug DD ispričao da su ga majka i sestra izigrale jer su dvosoban stan u ŽŽ, u koji je on uložio 8000 DEM za renoviranje, zamenile za veći stan u Beogradu. Tužilja i pok. DD su u prisustvu tužene BB izvršili obračun međusobnih dugovanja i potraživanja, pa je konstatovano da je ostao dug DD prema tužilji, uoči njegove smrti, od 1600 DEM.

Na osnovu navedenih činjenica, pravilan je pravni zaključak nižestepenih sudova da je tužilja ovim ulaganjima htela da kompenzira to što je stan u ŽŽ, u koji je pok. DD uložio 8000 DEM, zamenjen za veći u Beogradu. Zbog toga novac koji je tužilja dala za spornu nepokretnost predstavlja poklon pok. DD, čiji je motiv obezbeđenje stanovanja pok. DD, obzirom da je zamenom stana i preseljenjem tužilje u Beograd, ona time rešila svoje stambeno pitanje, dok je DD u to vreme bio stambeno neobebeđen.

Prema odredbama člana 33. Zakona o osnovama svoiinsko-pravnih odnosa, na osnovu pravno posla pravo

svojine na nepokretnost stiče se upisom u javnu knjigu ili na drugi odgovarajući način određen zakonom. Ugovorom o prodaji izvršen je prenos prava svojine između prodavca i kupca DD kojim je ovaj stekao pravni osnov za derivatno sticanje prava svojine.

Tužilja u ovoj pravnoj stvari zahteva utvrđenje da ona ima pravo susvojine na predmetnoj nepokretnosti. Veličinu svog suvlasničkog udela određuje prema svom ulogu pri pribavljanju ove stvari. Međutim, izvedenim dokazima u prvostepenom postupku je utvrđeno da tužilja, u vreme kupovine ove kuće, nije imala nameru da bude suvlasnik iste, niti da tu živi, zbog čega je kuća i uknjižena na ime DD. Pobude iz kojih je ona finansirala kupovinu i renoviranje sporne nepokretnosti i koje su uticale da se kao kupac u ugovoru o prodaji imenuje sada pok. DD, a ne i tužilja, sastoje se u težnji da se oni finasijski približno izjednače. Na to ukazuje i činjenica da su tužilja i njen pok. brat potom izvršili obračun međusobnih dugovanja i potraživanja, prema kojem je pok. DD ostao dužan tužilji 1600 DEM.

Kod takvog stanja stvari, na pravilnost primene materijalnog prava nema uticaja revizijski navod tužilje prema kojem prvostepeni sud konstatuje da je tužilja kupovinom i adaptacijom predmetne kuće učinila poklon tuženom, a potom da je izvršila međusobni obračun po kome je DD ostao dužan tužilji. Tužilja ovim smatra da nije postojao ugovor kojim se ona obavezala da besplatno prenese u svojinu na tuženog novac za kupovinu i adaptaciju kuće.

Po oceni revizijskog suda, između tužilje i njenog pok. brata DD zaključen je mešoviti ugovor o poklonu u obliku predaje predmeta poklona poklonoprismcu (tzv. realna forma). Ovaj ugovor je nastao kada je pok. DD dao novac za adaptaciju stana u ŽŽ koji je tužilja kasnije menjala za veći u Beogradu, a ona njemu novac za kupovinu sporne kuće u Bačkom Petrovcu i njenu adaptaciju. Pošto je tužilja dala pok. DD više po vrednosti (1600 DEM) od ovoga što je od njega primila bez namere da pok. DD učini veću imovinsku korist, sačinjen je međusobni obračun po kojem pok. DD duguje tužilji 1600 DEM.

Prema odredbama člana 385. stav 3. Zakona o parničnom postupku, revizija se ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, tako da nisu mogli biti predmet ocene revizijskog suda ostali navodi revizije koji se svode na ocenu izvedenih dokaza i na osporavanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja.

Na osnovu navedenog , primenom člana 393. Zakona o parničnom postupku, u vezi sa članom 491. stav 4. sada važećeg zakona o parničnom postupku, revizija je kao neosnovana odbijena.

Predsednik veća-sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz